

ŞİKO DURMAZ VE NEJAT YELKENCİ'NİN AÇIK MEKTUBU ÜZERİNE

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci 4 Temmuz 2007 tarihinde TÜSTAV elektronik posta grubuna gönderdikleri “10 Eylül’e, Ürün’e, Savaş Yolu’na ve hâlâ TKP’mizi savunan üyelerimize açık mektup” başlıklı yazılarında Ürün’e ağır iftiralarla saldırdılar ve bu iftiralar temelinde oluşturdukları siyasal ve örgütsel bir çizgi önerisiyle ortaya çıktılar. Ardından da, bu açık mektubu destekleyen “Mektuba Cevap” başlıklı bir açıklama 8 Temmuz 2007 tarihinde “Savaş Yolu Kollektifi” imzasıyla yine aynı elektronik posta grubuna gönderildi.

Başından beri TKP likidasyonuna açıkça karşı çıkan ve her türlü olumsuzluğa karşın ideolojik, siyasal ve örgütsel çalışmalarını kesintisiz sürdürerek Türkiye Komünist Partisi geleneğini yaşatan kadroların sesi olarak Ürün, adı geçen mektubu Türkiye işçi sınıfının kurtuluşu davasına gönül vermiş bütün partililer ve parti dostları önünde irdelemeyi kaçınılmaz bir görev sayar.

Postmodernizm

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci'nin Ürün'e yönelik birinci iftirası, Ürün'ün postmodernist olduğudur. Şöyle yazıyorlar:

“Ürün TKP'nin görüşlerini değil, burjuva aydın ve yazarlarının görüşlerini savunan bir dergi konumuna gelmiştir. Günümüzde burjuvaziyi başka bir cepheden eleştiren, ama amacı burjuva düzenini stabilize etmek olan postmodernist görüşleri yaymaktadır. Onlar bunu yaparken, TKP'lileri, ilerici ve demokratik güçleri bu tartışmanın çemberine çekmek ve boğmak istiyorlar. Toplumu değerlendirmede sınıfsal açıdan bakışı körletiyorlar.”

Birilerini suçlayan kişilerin yönelttikleri suçlamanın ne olduğunu bildiği varsayılır. Postmodernizm suçlamasını yöneltlenlerin önce postmodernizmin ne olduğunu bilmeleri beklenir.

Nedir postmodernizm?

Birbirlerinden çeşitli nüanslarla ayrılan görüş, eğilim ve akımları içinde barındıran postmodernizmin ortak paydası üç temel konudaki karşıtlıktır. Bütün postmodernist görüş, eğilim ve akımlar, sırasıyla “bütünselleştirme karşıtlığı”, “ereksellik karşıtlığı” ve “ütopyacılık karşıtlığı”nı esas alırlar.

Postmodernistler “bütünselleştirme karşıtlığı” derken, toplumun belli bir öze, belli bir merkeze sahip bir bütün olduğu düşüncesini reddederler, birbirinden kopuk ve paramparça nitelik taşıdığını savundukları olaylar ve olgular arasında ilişki kurma, tek tek olay ve olguları birbirine bağlama, genelleştirme, sistemleştirme ve bir ilkeye ulaşma çabasını kötülerler.

Postmodernizm için genel yoktur, sadece özeller vardır; bütün yoktur, birbirinden kopuk tekillikler vardır. Bu açıdan sınıf, proletarya, burjuvazi, kapitalizm, sosyalizm, emperyalizm ve hatta toplum ve sistem kavramlarını reddederler, sadece bireyleri ve bireysel olguları tanırlar, üstelik bir kısmı “merkezsiz ve paramparça” olduğunu iddia ettikleri bireyleri ve bireysellikleri bile “fazla genel” bulup tam anlamıyla kaotik bir bakışı benimserler.

Postmodernistler “ereksellik karşıtlığı” derken ilerleme düşüncesini reddederler, nedenselliği ve determinizmi gülünç bulurlar, tarihin öznelere tanınmazlar, kolektif özne kavramından nefret ederler, insanların kendi tarihlerini keyfi olarak değil, önceki kuşaklardan miras alınan verili koşullar temelinde kendilerinin yaptığı düşüncesine yabancıdır.

Bugünkü kapitalist toplumun bağrındaki sınıf mücadelesinin nesnel bir gerçeklik olduğunu ve toplumun sınıf mücadelesi yoluyla ilerlediğini kabul etmezler. Sınıflar, halklar, cinsler, gruplar ve bireyler arasındaki iktidar ilişkilerinin asla değiştirilemeyeceğini savunurlar.

Postmodernistler “ütopyacılık karşıtlığı” derken bugünden farklı bir yarın olabileceği düşüncesini aldatıcı sayarlar, insanlık için daha iyi bir gelecek tasarımı yanlış ve üstelik tehlikeli bulurlar, devrim, sosyalizm, kurtuluş kavramlarını açıkça reddederler. Bugünün, dünün koşullarının yol açtığı geçici bir dönem olduğunu ve yerini yarına bırakacağını kabul etmezler, “sonsuz bir bugün” fikrine alışmamız gerektiğini savunurlar.

Bu açıdan herkese politikadan uzak durmayı önerirler, devrim için örgütlenmek, yeni bir dünya kurmak hedeflerini benimsemeyi alay konusu yaparlar. Sınıf mücadelesi yoluyla devrimi gerçekleştirmeyi, devrim aracılığıyla sömürüye, sınıfların varlığına ve devlet iktidarına son vermeyi ham hayal sayarlar.

İşte bu üç karşıtlığı esas alan postmodernizm, başta bilimsel sosyalizm, bir başka deyişle Marksizm-Leninizm olmak üzere “büyük anlatı” adını verdiği bütün sistemli düşüncelere karşı çıkar.

Postmodernizm “emekçi öznenin kurtuluşu” düşüncesi olarak tanımladığı Marksizm-Leninizm dışında “ruhun diyalektiği”, “anlamın yorumbilimi”, “servetin üretimi” ve “akılcı öznenin kurtuluşu” olarak tanımladığı ve esas olarak burjuva ve küçük burjuva felsefelerine denk düşen çeşitli düşünce akımlarına da karşı çıktığı için, Marksizm-Leninizm geleneğine yabancı “yeni sol” çevrelerce zaman zaman ilerici ve devrimci bir düşünce sanılır.

Oysa bugünü, yani kapitalizmi ve emperyalizmi aşmanın olanaksızlığını, bu yönde mücadele etmenin anlamsız -ve, dahası, sözüm ona totaliter bir diktatörlüğe yol açacağı için tehlikeli- olduğunu savunan postmodernizm kolaylıkla burjuvazinin zihniyet dünyasının içine devşirilir ve burjuvazi tarafından proletaryaya karşı kafa karıştırıcı bir ideolojik araç olarak kullanılır.

Marksizm-Leninizme ve felsefe tarihine aşina olanların kolayca anlayabileceği gibi, postmodernizmin felsefi kökleri diyalektik felsefeyi kötürümleştiren sofizme, agnostisizme ve relativizme ve 19. yüzyıl Nietzsche felsefesine dayanır. Politik-psikolojik kökleri ise, 1968 hareketlerinin yenilgisinin ve kapitalizmin kendini restore edebilmesinin yarattığı hayal kırıklığıdır.

1989-1991’de sosyalist sistemin çözülmesine yol açan karşı devrimci kapitalist restorasyonlar ve bu restorasyonların doğurduğu hayal kırıklığı da, postmodernizmi yaygınlaştıran ve güçlendiren birer doping olmuştur.

Postmodernizmin kurucularının Foucault’dan Derrida’ya, Lyotard’dan Baudrillard’a ya Fransız Komünist Partisi içinde Althusser’in öğrenciliğini yapmış, ya Althusser’in Marksist yapısalcılığından veya genel olarak Marksizmden, Troçkizmden ve Maoizmden etkilenmiş, sonradan partiden ve Marksizmden uzaklaşmış postyapısalcı filozoflar olması bir rastlantı değildir.

Postmodernizm Amerikan akademik dünyası tarafından devşirildikten sonra 1980-2000 yılları arasında dünya çapında emperyalizmin etkili bir ideolojik silahı haline gelmiştir. Ne var ki, 21. yüzyılın adım adım yükselen sınıf mücadeleleri ve dünyanın her yanında yaralarını sarmaya başlayan komünist partilerin ve felsefe ve

bilim geleneğini savunan işçi sınıfının dostu aydınların yürüttüğü ideolojik mücadeleyle postmodernizmin yıldızı artık sönmeye yüz tutmuştur.

ÜRÜN'ÜN İDEOLOJİK DURUŞU

Peki postmodernizm işte böyle bir akım olduğuna göre, Şiko Durmaz ile Nejat Yelkenci Ürün'le postmodernizm arasında nasıl bir ilişki kurmakta ve Ürün'e neye dayanarak "postmodernist görüşleri yaymaktadır" suçlamasını yöneltmektedir? Ürün'ün tek bir sayısını, bırakın sayısını, tek bir yazısını okuyan bir kişi bile Ürün'ün postmodernizme karşı kapsamlı bir ideolojik mücadele yürüten Marksist-Leninist bir yayın organı olduğunu görür.

Daha 28-29 Ocak 1997'de Ürün, çıkış yazısında ideolojik duruşunu belirtirken şöyle demiştir: "Ürün, uluslararası proletaryanın dünya görüşü olan Marksizm-Leninizme bağlı olduğunu açıkça duyurur."

Birileri diyebilir ki, belki siz takibe yapıyorsunuzdur, bir yandan Marksizm-Leninizme bağlı olduğunuzu ilan edip bir yandan postmodern görüşleri savunuyorsunuzdur?

Pekala, devam edelim öyleyse.

Ürün yine aynı çıkış yazısında ak kâğıt üzerine siyah harflerle şöyle yazmıştı: "Ürün, sosyalist sistemin çözülmesinin komünist ve devrimci saflarda yarattığı kafa karışıklığını fırsat bilerek ortalığı kasıp kavuran 'post-marksist', 'post-komünist', 'post-modernist' agnostik-relativist teorileri ayrıntılı biçimde ele alacaktır. Ayrıca, sınıflar, halklar, gruplar, bireyler arasındaki hükmetme ilişkilerini ve kapitalizmi insanlığın yazgısı sayan; sosyalizmi ve komünizmi; toplumsal eşitlik, kamu mülkiyeti, planlama, özgürlük, enternasyonalizm gibi ilke ve idealleri 'gerçekçi' bulmayan liberal-piyasacı, reformist, milliyetçi, korporatist, bireyci ideolojilerle özel olarak hesaplaşacaktır."

Ne dersiniz, Ürün'ün ideolojik duruşu ile postmodernizmin taban tabana zıt olduğunu kanıtlamak için bu kadarı yetmez mi?

Aslında yeter, ama yine de bunlarla yetinmeyip devam edelim.

Olur ya, birileri diyebilir ki, canım, tamam, siz 10 yıl evvel çıkış yazınızda böyle demişsiniz ama sonradan sapıp belki postmodern görüşleri savunmaya başlamışsınızdır, Şiko Durmaz ile Nejat Yelkenci de bunu tespit etmiştir, olamaz mı yani?

Olamaz tabii ki. Üç nedenle olamaz.

Birincisi, 10 yıl boyunca Ürün postmodernizmi siyaset, ekonomi, felsefe, edebiyat ve sosyoloji alanlarındaki dışavurumlarıyla ele alan ve teşhir eden birçok yazı ve çeviri yayınladı, yani postmodernizme karşı sürekli bir ideolojik mücadele yürüttü. Üstelik kendisini TKP geleneği içerisinde konumlandırılan irili ufaklı yayın organları içinde bu mücadeleyi yürüten, postmodernizm konusunu kapsamlı olarak işleyen tek yayın organı oldu. Bir başka deyişle, postmodernizme karşı mücadelede öncülük yaptı.

İkincisi, ideolojik duruşunu ve postmodernizme karşı tutumunu belirttiği çıkış yazısını en son sayısında (Ürün Sosyalist Dergi sayı 21, Mayıs-Haziran 2007) tekrar yayınladı.

Üçüncüsü, yine son sayısında Hindistan Komünist Partisi (Marksist)'in ünlü teorisyeni Aijaz Ahmad'ın postmodernizm ve milliyetçilik ilişkisini, sınıf mücadelesini ve aydınların rolünü, siyasal mücadelede evrenselleşme özelliğinin nasıl birleştirileceğini ele alan kapsamlı değerlendirmesini yeniden yayınladı. Okuyanlar hatırlayacaktır, yazıda postmodernizm şöyle tanımlanıyor: "Estetik postmodernizmi küreselleşme uğrağındaki Kuzey Amerikan kültürel biçemi olarak görmeli,

dolayısıyla da tepeden tırnağa emperyalist nitelikteki belli bir hegemonyacı girişimle kopmaz bağları bulunan bir olgu olarak değerlendirmeliyiz.” (sayfa 38).

Demek ki, Ürün, postmodernizmi küreselleşme momentine ulaşmış Kuzey Amerikan emperyalizminin kültürel tarzı olarak tanımlıyor. Ve bu tanımlamayı içeren değerlendirmeye tekrar tekrar yer veriyor.

Galiba, Ürün’ün postmodernizme karşı tutumu konusunda en şüpheli davranacak kişiler için bile bu kadarı yeter. Gösterdiğimiz kanıtların, Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci’nin Ürün’e yönelttikleri postmodernizm suçlamasının düpedüz bir iftiradan ibaret olduğunu ortaya koyacak nitelikte olduğunu sanıyoruz artık herkes kabul edecektir.

Peki ama, Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci niye bu kadar apaçık bir gerçeği çarpıtma yoluna giderek Ürün’ü postmodernlikle suçlamış olabilirler?

Sadece iki olasılık var: Ya okuduklarını anlama yeteneklerini yitirmişlerdir ve postmodernizmin ne olduğunu hiç bilmemektedirler ancak Ürün’ü postmodernizmle suçlamanın felsefe ve teoriyle arası pek hoş olmayan, yayın okuma zahmetine bile katlanmayan bazı kişileri etkileyeceğini düşünmüşlerdir. Ya da hem postmodernizmi, hem de Ürün’ün postmodernizme karşı sistemli bir ideolojik mücadele yürütmeyi de içeren Marksist-Leninist duruşunu bilmekte ama bile bile iftira etmektedirler.

Yani, ya okuduğunu anlama yeteneğini yitirmiş, cahil ve kötü niyetli kişilerdir, ya da okuduğunu anlayan, bilgili, fakat kötü niyetli kişilerdir.

Ürün’ü burjuva aydın ve yazarlarının görüşlerini savunan bir dergi olarak tanımlamak, en yumuşak şekilde söyleyelim, ancak kötü niyetli kişilerin işi olabilir. Kimse unutmamasın ki, Ürün’ün çıkışında hem Mehmet Bozışık yoldaşın, hem Bekir Karayel yoldaşın katkıları vardır. Bilen yoldaş 5. Kongre açılışında yaptığı konuşmada, “1932 yılında yapılan 4. Kongre’nin örgütçülerinden ve delegelerinden Mehmet Bozışık 5. Kongre’nin de delegesidir. 5. Kongre, 4. Kongre’ye böylesine canlı tarihsel köprülerle bağlıdır” demişti.

Bilen yoldaşın “canlı tarihsel köprü” olarak nitelediği ulu çınar Bozışık, Ürün’ün 1. sayısında “işçi sınıfı ve halk düşmanları tarafından TKP’nin kurucusu Mustafa Suphi ve 15 yoldaşımızın boğdurulmasınının 76. yıl dönümünde yayın hayatına yeniden başlayan ÜRÜN’e, onu çıkaran işçi sınıfı rehberlerine sevgi ve selamlarımı sunar ve görevlerinde başarılı olmalarını tüm varlığımla isterim” demiş ve ölene dek Ürün’de yazmaya devam etmiştir. Bekir yoldaş ise halen yazmaya devam etmektedir.

Ürün, TKP kadrolarının sesidir ve Ürün’de sadece proletarya yazarlarına ve proletarya dostlarının yazılarına yer vardır. Ürün, Türkiye işçi sınıfının, işçi sınıfının kurtuluşu davasına gönül vermiş komünistlerin kollektif ürünüdür.

Taha Parla

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci’nin Ürün’e yönelik ikinci iftirası, işçi sınıfının dostu, Türkiye’nin en önde gelen sosyal bilimcisi Taha Parla’nın *Türk Sorunu Üzerine* adlı kitabının Ürün Yayınları tarafından yayınlanması vesilesiyle, Ürün’e ve Taha Parla’nın kitaplarına yönelik “emperyalist merkezlerden yapılan yayınların Türkiye’deki versiyonları” olmak suçlamasıdır.

Şöyle yazıyorlar:

“Türkiye’deki postmodern görüşlerin merkezi olan Boğaziçi Üniversitesi öğretim üyelerinden biri olan Taha Parla’nın özünde burjuva devlet yapısı ve felsefesini savunan yazılarını kitap haline getirip kendi kadrolarına tavsiye etmesi kendilerinin bileceği bir iştir. Ama bunu TKP adına yapmaya kalkarsa, bu o zaman bütün TKP’lileri ilgilendirir. Türk Sorunu kitabında yalnız medeniyet değil, kitapta sözü edilen sosyoloji, psikoloji, felsefe, ulus, kimlik, demokrasi, devlet, kültür, laiklik,

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci’nin Açık Mektubu Üzerine

barış, ordu, savaş, sınıf, birey, toplum, ahlak gibi terimler, özünden soyutlanarak tamamen burjuva dünya görüşüyle ele alınmakta, mevcut sorunları klişeleştirerek marksizme, leninizme aykırı bilim dışı teorilerle anlaşılmaz ve çözülemez sorunlar yığını olarak ortaya koymaktadır. Bu görüş ve teoriler, emperyalist merkezlerden yapılan yayınların Türkiye’deki versiyonlarıdır. Taha Parla da bu konuda yalnız değildir, Murat Belge, Mete Tunçay gibileri aynı işlevi görmektedirler.”

Bu laf salatasının neresini düzelteceksiniz?

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci galiba “bu kadar cehalet ancak tahsille mümkündür” latifesini haklı çıkarmaya yemin etmişler.

Birincisi, Boğaziçi Üniversitesi Türkiye’deki düşünce yaşamını takip eden herkesin bilebileceği gibi, postmodern görüşlerin merkezi değil, Amerikan liberalizmiyle Kemalizm kırması görüşlerin egemen olduğu, postmodernizmin açıkça azınlıkta kalan bir görüş teşkil ettiği, buna karşılık, Amerikan liberalizmi ile Kemalizm bulamacı egemen eğilimi de, azınlıktaki postmodernizmi de eleştiren akademisyenlerin sayıca çok az ama düşünsel olarak etkili bir muhalefet grubu oluşturduğu bir devlet üniversitesidir.

İkincisi, Taha Parla üniversiteleri sınıf mücadelesinin bir alanı olarak gören ve eğitim kurumlarını burjuva egemenliğine kayıtsız şartsız terk etmeyi sorumsuzluk sayan sol muhalefet grubuna mensup bir akademisyendir. Anti-sosyalist ve anti-Marksist bütün burjuva düşünce sistemlerini eleştiren, burjuva ideolojisinin korporatist ve liberal kollarına da, bunların faşist, dinci, Kemalist, sosyal demokrat türevlerine de, emperyalizmin savaş politikalarına da, bu politikaların aklayıcısı muhafazakâr ve faşist akademik teorilere de, postmodernist ve post-sömürgeci “üçüncü yol” teorilerine de karşı çıkan kitap ve makalelerine isteyen herkes kolayca ulaşabilir.

İsteyen onun devlet teorilerini Marks ve Lenin’in eserlerini inceleyerek işlediği derslerine de katılabilir, “Marksizm mi, postmodernizm mi?” konulu seminerlerine de katılabilir.

Üçüncüsü, Taha Parla’nın siyasal ve ideolojik tutumu ile Murat Belge’nin ve Mete Tunçay’ın siyasal ve ideolojik tutumunun ne kadar farklı olduğunu bilmemek için Türkiye’den habersiz yaşamak gerekir.

Önümüzdeki seçimleri sözüm ona “AKP’nin başını çektiği demokrasi cephesi ile faşist ve militarist bürokratik cephe arasında bir referandum” olarak değerlendiren Murat Belge ve Fethullahçı organizasyon Abant Toplantıları’nın başkanlığını yapan Mete Tunçay ile AKP’nin başını çektiği sermaye cephesine de, Genelkurmayın başını çektiği sermaye cephesine de karşı çıkıp “yapılacak şey, demokratik, sosyalist/devrimci sol partilerin ve DTP’nin önünü açmak, onlara destek vermektir” (*Türkiye’de Anayasalar*, İletişim Yayınları, 4. baskı, 2007, s. 184) diyen Taha Parla’nın ne alakası var?

Açıkçası, Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci TKP’li Marksist-Leninist çizgisiyle bilinen Ürün ile işçi sınıfının dostu bir akademisyen arasında uzun yıllardan sonra kurulan dayanışmayı, proletaryanın sınıf mücadelesi açısından bir kazanım sayacak yerde, iftiralar savurarak bu dayanışmayı torpillemeyi göze alacak kadar sorumsuz davranmışlardır.

Uygarlık

Taha Parla *Türk Sorunu* adlı kitabında Amerikan emperyalizminin savaş teorisyeni faşist Huntington’un “uygarlıklar çatışması” görüşünü eleştiriyor ve sözüm ona “ileri Batı uygarlığı” ile “geri İslam uygarlığı” arasında çatışma yaşandığını öne süren Huntington’u çürütmek için şöyle yazıyor:

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci’nin Açık Mektubu Üzerine

“Uygarlık denen şey henüz emekleyen bir olgu. Uygarlığın çok kritiği yapıldı dünyada. Ama çok daha felsefi biçimde, daha hümanist biçimde uygarlığın kritiğini yapan çok insan var. Rousseau’dan Freud’a, Tolstoy’dan Marks’a, dürüst liberallere kadar. Ve uygarlıklar diye bir şey yok. Hele hele uygarlığın çeşitli parçalarını alıp, birbirinin karşısına koyup, Huntington’un, Berlusconi’nin yaptığı gibi, özcü bir biçimde, Batı Hıristiyan kapitalizminin temsil ettiği ve uygarlık ismini verdiği şey ileridir, gayrısı geridir demekten daha abes bir şey olamaz ve bu olgusal olarak da doğru değildir.” (s. 182).

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci, emperyalizmin “uygarlık” görüşüne yönelik bu pırl pırl eleştiriden nedense gocunuyorlar ve dünyada bu güne kadar çeşit çeşit uygarlıkların olduğunu, köleci, feodal, kapitalist-emperyalist uygarlıkların yaşandığını, ayrıca şimdi yıkılan reel sosyalist bir uygarlığın da yaşandığını, sanki bu en basit bilgileri kendilerinden başka kimse bilmiyormuş gibi, uzun uzun anlatıyorlar. Peki ama burada tartışılan konu ile sizin söylediğiniz şey arasında uygarlık sözcüğünün kullanılması dışında ne alaka var?

Taha Parla günümüz uygarlığının, yani evrensel kapitalist uygarlığın tek olduğunu, “ileri Batı uygarlığı ve geri İslam uygarlığı” şeklinde parçalara bölünemeyeceğini ve bu kapitalist uygarlığın henüz emeklemekte olduğunu, bir başka deyişle, aslında barbarlıktan başka bir şey olmadığını belirtiyor. Bu uygarlığın ilerici ve devrimci eleştirisini yapan farklı görüşteki filozofların adını vererek insanları kapitalizmin barbarlıklarının farkına varıp çok daha iyi, çok daha gelişmiş, insanca evrensel bir uygarlık kurmaya, yani sömürsüz, savaşız, barışçı, sosyalist bir uygarlık oluşturmaya çağırıyor. Taha Parla’nın yazdıkları okunduğunda bu düşüncüyü anlamak hiç de zor olmamalı herhalde.

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci, daha sonra, Marks’ın, uygarlığın temelini bir sınıfın diğer sınıfı sömürmesi olduğunu, sömürücü uygarlıkların aslında esaret anlamına geldiğini belirten sözlerini -üstelik, bunları M-L klasiklerinden aldık diye belirterek!- aktarıyorlar.

İyi ya, görmüyor musunuz, Taha Parla’nın söyledikleri tam da Marks’ın burada dile getirdiği düşüncüyü tekrarlıyor! Marks da, Taha Parla da, sömürü ve savaşa dayanan uygarlık, uygarlık sayılmaz, barbarlıktır, ilkeliktir, köleliktir, yıkılmalıdır, aşılmalıdır diyorlar! Sizi bunu bile göremeyecek ve anlayamayacak kadar kendinizden geçiren şey ne acaba?

Emperyalist savaş politikalarına karşı mücadele eden ve faşist Huntington’un emperyalist uygarlık teorisini paçavraya çeviren Taha Parla’yla, “bu Prof-beyefendinin, burjuva medeniyet salatasının içine Marks’ı da kırmızı bir sos olarak kullanması” diyerek sözüm ona alay edince, aslında kendi kendinizle alay ettiğiniz farkına varamıyor musunuz?

Gerçekten çok yazık.

ÜRÜN’ÜN TARİHİ

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci’nin Ürün’e yönelik üçüncü iftirası, Ürün’ün legalist bir kökten geldiği suçlamasıdır.

Şöyle yazıyorlar:

“Daha başından ve sonradan TİP’le birleşmeye, TBKP ve sonraki süreçlere karşı olan yoldaşlar, azınlık olmaktan öteye geçemediler. Bunların bir kesimi, 10 Eylül adı altında TKP’yi yaşatalım diye bir araya gelerek ‘komünist hareketin birliği’ gibi çürük bir silaha sarıldılar, partinin tüzük ve programını bir kenara attılar, legal çalışma adı altında legalizm batağına daldılar. 10 Eylülcüler de sonra Ürün ve 10

Eylül diye ikiye ayrıldılar. Ürün grubu da kendi içinde Ürün ve Savaş Yolu diye ikiye ayrıldı.”

Ürün’ü oluşturan partili kadroların Gorbaçovcuların eline geçen SBKP’nin tezlerini ve onların Türkiye uzantısı olarak hareket eden likidatörlerin dayattığı TBKP programını kapsamlı biçimde eleştiren 10 Eylül’den geldiği doğrudur.

Dünya komünist hareketini ve sosyalist sistemi emperyalizme ve kapitalizme peşkeş çeken revizyonizme ve kapitalist restorasyuncululuğa karşı komünist birlik belgisini yükselten ve sosyalizmin her türlü kazanımını savunan kadrolar, Eylül 1989’da 10 Eylül dergisini çıkardılar. *Marksizm-Leninizm Yolumuzu Bugün de Aydınlatıyor* ve *Program Sorunu Üzerine* adlı teorik incelemelerle, örneklerin meşhur “yeni politik düşünce”sinin ne kadar çürük temellere dayandığını ortaya koydular.

Sözlerini herkese duyurdular. Marksizm-Leninizmin örgütsel çalışma dahil bütün ilkelerini açıkça dile getirdiler. Legal çalışma ile legalist olmanın farkını bilecek kadar deneyimli ve ilkeliydiler. Bugün TKP’nin ayağa kaldırılması belgisini tartışan herkes, 10 Eylül’ün o dönemdeki ideolojik ve politik çalışmasına ne kadar çok şey borçlu olduğunu asla unutmamalıdır.

Böylesine öncü tarihsel bir işlevi yerine getiren 10 Eylül’e karşı Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci’nin kullandığı saygısız dili görüyor musunuz? Komünist hareketin birliği gibi çürük bir silaha sarılmışlarmış, partinin tüzük ve programını bir kenara atmışlarmış, legalizm batağına dalmışlarmış!

Komünist hareketin birliği ne zamandan beri çürük bir silah oldu, anlayan varsa beri gelsin.

Partinin likidatörlerin pençesine düşmesinin nedenlerini anlamak için partinin geçmişini eleştirel bir gözle değerlendirme, parti tarihindeki bütün program ve tüzükleri özümseyerek aşma, yeni koşullara uygun daha kapsamlı ve daha doğru siyasal ve örgütsel çizgi oluşturma çabası gösterme ne zamandan beri tüzük ve programı bir kenara atmak oldu!

Faşist baskılara, sansüre, ceza tehdidine karşın legal alanı terk etmemek ne zamandan beri legalizm oldu!

10 Eylülcüler daha sonra Ürün ve 10 Eylül diye ikiye ayrılmadılar. 10 Eylül yoluna devam etti. Berlin Duvarı’nın yıkılması ve Sovyetlerin kapitalizmi tam boy kucaklayacağını belli olmasıyla yılgnlığa düşenler, “bütün referanslarımızı yitirdik, artık siyasal ve örgütsel bir yapı olamayız, bir teori inceleme grubuna dönüşmeliyiz” diyerek 10 Eylül’den ayrıldılar. TKP’nin bittiğini ve zaten de bitmesi gerektiğini savunarak TKP çerçevesinden uzaklaşan 10 Eylül Yolu yayınlarını kurdular. “TKP değil, geniş KP” belgisine sarıldılar. Başka sulara yelken açtılar.

10 Eylül dergisinin kapanmasından sonra 10 Eylülcüler mücadelelerini kesintisiz sürdürdüler, işçi ve öğrenci gençliğe yöneldiler. 1993’te yeniden doğuş yolunda niteliksel bir adım attılar. Likidasyonu gayri meşru ilan ederek TKP’yi ayağa kaldırma iradesini programa bağladılar. Yaptıkları çalışmalarla daha geniş bir çevreye ulaştılar ve 1996’da İzmir toplantısında alınan karar gereğince 1997’de Ürün’ü çıkardılar.

10 yıldır yayını sürdürülen Ürün, likidasyonun tasfiyesi yolunda önemli bir aşama oldu. TKP düşüncesini canlandırdı, TKP’yi boğmaya yönelik bütün ideolojik saldırıları çürüttü. 2001’de SİP’in hançerlemesine karşı ciddi bir kampanyaya öncülük etti. 2002’de disiplinli, düzenli ve kurallı çalışmayı reddeden, programsız, keyfe bağlı, gevşek ilişkilerin egemen olduğu bir arkadaş çevresi olarak kalmakta ısrar eden kişilerle yolunu ayırdı. Bu kişiler sonradan Savaş Yolu adı altında toplandılar.

Bir bütün olarak değerlendirildiğinde, Ürün TKP kadrolarının dünya, bölge ve ülkedeki gelişmeleri Marksist-Leninist açıdan yorumlama ve sınıfın, kitlelerin içine

gitme gayretlerine büyük katkılarda bulundu. Kadroların yürüttüğü özverili çalışmayla Ürün bugün TKP'lilerin birliğini sağlama yolunda bir çekim merkezine dönüşmüş bulunuyor.

Gördüğünüz gibi, Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci, TKP'yi ayağa kaldırma iradesini gösteren kadroların niteliği konusunda iftira atmakta ve Ürün'ün tarihine ilişkin üstünkörü, kulaktan dolma, özensiz ve yanlış bilgiler vermektedir. Buna karşılık, siyasi çalışması, yayını, eylemi, kadrosu, örgütsel etkinliği olmayan grupları var gibi göstermektedir.

Fraksiyon Meselesi

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci'nin Ürün'e yönelik dördüncü iftirası, Ürün'ün bir fraksiyon olduğudur.

Şöyle yazıyorlar:

“Vardığımız sonuç şudur ki, gerek Savaş Yolu, gerek Ürün, gerekse 10 Eylül birer fraksiyondurlar.”

Varlığı bile kuşkulu sözüm ona 10 Eylül'ü bir yana bırakırsak, Savaş Yolu ne olduğuna kendisi karar verebilir. (Gerçi Savaş Yolu, Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci'nin mektubuna verdiği cevapta, “Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci yoldaşların Türkiye Komünist Partisi'ni ‘Yeniden Yapılandırma’ savaşımını sürdüren gruplarla ilgili yaptıkları eleştirinin özüne katılıyoruz” diyerek fraksiyon tanımlamasını kabul etmiş görünüyor. Bu noktayı not ederek geçiyoruz.). Ama bizim Ürün adına söyleyecek sözümüz var.

Ürün bir fraksiyon değildir.

Ürün, Marksizm-Leninizme bağlı, TKP'nin likidasyonunu daha en başından kabul etmemiş, likidasyona baştan itibaren açıkça ve ikircimsiz olarak karşı çıkmış, partinin 1920'den başlayan ideolojik, politik ve örgütsel birikimini bütünüyle üstlenmiş, bu doğrultuda teorik ve pratik mücadelesini 20 yıldır kesintisiz olarak sürdürmüş, parti birliğini savunan ve bu yolda kollektif irade gösteren, disiplinli, düzenli, kurallı ve programlı çalışmayı benimsemiş kadrolar doğrultusunda hareket etmeyi ilke edinmiş bir yayın organıdır.

Ürün, tıpkı Atılım gibi, tıpkı 10 Eylül gibi partinin ürünüdür ve partinin ürünü olmaya devam edecektir.

1973 Tüzüğü ve Programı Meselesi

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci, Ürün'e yönelik iftiralar temelinde siyasal ve örgütsel bir çizgi önerisi ortaya atıyorlar.

Şöyle diyorlar:

“Kanımızca bugün ivedi olan görev, partinin 1973 tüzük ve programını kabul eden partililerin yeniden ayağa kalkması ve parti çalışmasına başlamalarıdır.” Öneriyi okur okumaz herkesin aklına “Niçin 1973 tüzüğü ve programı?” sorusu gelecektir. Çünkü bilindiği gibi, likidasyon süreci öncesinde TKP'nin 1920, 1926, 1973 ve 1983 program ve tüzükleri vardır.

Niçin sonuncusu değil de üçüncüsü?

Niçin 1983 program ve tüzüğü değil de 1973 program ve tüzüğü?

Yaşanmış on yıl, koskoca bir Atılım dönemi, TKP tarihinin en görkemli ve en kitlesel döneminin birikimi niçin yok sayılsın?

Veya üçüncüsü oluyorsa niye birincisi ya da ikincisi olmasın?

Veya niçin hepsinin bileşkesi temelinde oluşturulacak, hepsini geliştirerek aşan, Partinin likidasyon dahil yaşadığı bütün süreçleri ve likidasyona karşı mücadele deneyimini de kapsayacak geçici bir program ve tüzük olmasın?

Görüldüğü gibi Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci'nin keyfi tercihleriyle karşı karşıyayız. Bu keyfiliğin olası nedenlerine birazdan değineceğiz.

Şimdi bu önerinin en az birincisi kadar vahim ikinci keyfiliğine bakalım.

Şiko Durmaz'ın ve Nejat Yelkenci'nin kanılarına göre, “*bugün* ivedi olan görev” partililerin yeniden ayağa kalkması ve parti çalışmasına başlamasıymış.

Günaydın! 20 yıl sonra günaydın!

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci, size söylüyoruz!

Partililer 20 yıldır ayağa kalktılar ve parti çalışmasına başladılar, hiç mi duymadınız, hiç mi görmediniz? Kadrolar, üyeler, parti dostları iğneyle kuyu kazarak 20 yıldır kesintisiz olarak mücadele ettiler ve teorik, politik ve pratik belli bir birikim yarattılar.

Kuşkusuz bu birikimin henüz çok yetersiz olduğunu biliyor ve bu yetersizliğin acısını derinden duyuyorlar. Çok daha örgütlü, çok daha yaygın, çok daha güçlü bir yapı inşa etmek zorunda olduklarını, sıfır noktasını çoktan geçtiklerini, ama uzun bir yolun daha başlarında olduklarını derinden kavıyorlar.

İşte bu nedenle de, iyi niyetli, dürüst ve devrimci tüm TKP kökenli kişi ve gruplarla aylardır birlik çalışmaları yürütüyorlar.

Peki ama 20 yıldır siz neredeydiniz, siz bu süre boyunca ne yapıyordunuz?

20 yıl yurt dışında elinizi sıcak sudan soğuk suya sokmadan apolitik bir yaşam sürdürdünüz. Bin bir zorlukla parti çalışması yürüten inançlı kadrolara, yeni ortaya çıkan genç aktivistlere kıs kıs gülere baktınız. TKP doğrultusunda en küçük çağrıya bile imza vermekten kaçındınız.

1989'da 10 Eylülcülere, siz deli misiniz, hiç koskoca SBKP eleştirilir mi, siz dünyayı koskoca SBKP Merkez Komitesi Bilimler Akademisi'nden daha iyi mi bileceksiniz, eleştirdiğiniz tezler orada üretiliyor, aklınızı başınıza toplayın, yoksa siz goşist misiniz, Maocu musunuz dediniz.

1991'de harç bitti, yapı paydos dediniz. SBKP çöktü, Sovyetler yıkıldı, Marksizm iflas etti diye kestirip attınız.

1993'te TKP bitmiştir, hiç ölü canlanır mı dediniz.

1996'da TKP bizi hiç ilgilendirmiyor dediniz.

1997'de Ürün iki sayı bile yaşamaz dediniz.

2001'de SİP'in görülmemiş sahtekârlığına, TKP adını gasp etmesine karşı imza vermediniz.

El hak, 2004'te TÜSTAV elektronik posta grubuna bir yazı gönderdiniz ve şimdi de 20 yıldır mücadele edenlere iftiralar yağdırarak sözüm ona parti çalışmasını “başlatıyorsunuz.”

Niçin 1973?

Yukarıda 1973 program ve tüzüğünü esas almanın Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci'nin keyfi tercihi olduğunu belirtmiştik. Bu keyfiliğin olası gerekçesi konusunda söylenecek şeyler var kuşkusuz.

1973'te Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci hasbelkader partinin üst yönetiminde bulunuyorlardı. 1973'te başlayan atılım dönemine ise ayak uyduramadılar. Partiyi geriye çeken, ona ayak bağı olan sağ oportünist bir eğilimi temsil ettiler ve bizzat Bilen yoldaş tarafından Avrupa komünizmini benimsemekle, özellikle Fransız Komünist Partisi'nin etkisinde kalmakla suçlandılar.

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci'ye göre, 141. ve 142. maddelerin kaldırılmasıyla Türkiye'de bir CHP-TKP koalisyonu kurulacak ve böylece “ileri demokrasi” gerçekleştirilmiş olacaktı. Türkiye'yi saran kıran kırana sınıf

mücadelesinin pratiği bu sığ ve sağ oportünist yaklaşımı boşa çıkardı ve TKP, sağ oportünizmin partiye giydirmeye çalıştığı deli gömleğini yırtıp attı.

O dönemde üst ve orta düzeydeki bütün kadrolar, Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci'nin partinin sağ oportünist kanadını oluşturdukları bilgisine sahipti. Ancak parti "geçmiş hizmetlerine binaen" bu kişilerin etkisizleştirilmesi için yumuşak bir formül uygulanmasının iyi olacağı düşüncesindeydi. Bu kişiler yurt içinde yetişen aktivistlerin parti yönetimine getirilmesinin düşünüldüğü 5. Kongre'de üst yönetime seçilmeyecekler ve Alman Komünist Partisi DKP'ye devredileceklerdi.

12 Eylül faşist darbesi ve TKP'ye yönelik büyük tutuklamalar, 5. Kongre'yi ta 1983'e kadar erteletti. Aktivistlerin çoğunun burjuvazinin zindanlarında tutulduğu bir dönemde yapılan sınırlı ve güdümlü 5. Kongre'de söz konusu formül kısmen uygulanabildi; Şiko Durmaz TKP'den ayrılıp DKP'ye geçti, Nejat Yelkenci ise yönetimde kaldı. Bu tarihte Bilen yoldaş henüz sağdı.

Sonrası ise herkesin bildiği bir öyküdür. Bilen yoldaş öldü. Parti yönetimine gelen Nabi Yağcı ekibi, 5. Kongre'nin çizdiği doğrultuyu kısa sürede terk etti ve dünyada Gorbaçov çizgisini en erken benimseyen parti yönetimi olmakla övünecek kadar sağ bir manevrayla partiyi dağıttı. Bütün bu likidasyon dönemi boyunca ise, Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci kıllarını bile kıpırdatmadılar.

Bu noktada, canım, insanlar değişebilir, köprülerin altından çok sular aktı, arkadaşlar değişmiş ve doğru yola gelmiş olabilirler diye düşünülebilir. Niçin olmasın, tabii ki insanlar değişebilir.

Yalnız, Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci geçmişe yönelik en ufak bir özeleştiriri bile yapmadılar.

12 Eylül faşist darbesini hâlâ "ılımlı askeri devirme" olarak, 12 Eylül faşist cuntasını "ılımlı Evren cuntası" olarak tanımlıyorlar. 12 Eylül'e faşizm diyenleri "goşistlik"le suçluyorlar.

Türkiye'nin emperyalist Avrupa Birliği'ne katılmasını savunuyorlar.

Kemalizm konusunda eski anlayışlarını sürdürüyorlar.

Atılım dönemindeki parti çizgisini esas olarak maceracı ve "sol oportünist" sayıyorlar. Bilen yoldaşı "sol" buluyorlar.

Ayrıca, bakın bu açık mektuplarına.

İftiralar, karalamalar, TKP geleneğinde olmayan biçimde, ülkede mücadele yürüten yoldaşların açık isimlerini vermeler, parti sorunlarını uygun kanallarda yöntemine uygun olarak tartışmak yerine TÜSTAV elektronik posta grubuna taşımalar, vb. vb.

Hâlâ sorumluluk duygusundan uzaklar. Hâlâ hırs küpü olmaktan vazgeçmiyorlar. Hâlâ sol gösterip sağ vuruyorlar. Hâlâ yüze gülüp arkadan hançer saplamaya devam ediyorlar. Hâlâ insanları birbirine düşürmeyi marifet sayıyorlar. Hâlâ insan kazanmanın önemini bilmiyorlar. Hâlâ insanların onuruna saygı göstermiyorlar.

Hâlâ değişmediklerini ortaya koyuyorlar.

Savaş Yolu'nun Cevabı

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci, açık mektuplarında Savaş Yolu'na da hiç de yenilir yutulur olmayan suçlamalar yöneltiyorlar. "Fraksiyonolmak", "dürüst olmamak", "kamuoyunu yanıltmak" bunlar arasında. Buna rağmen, Savaş Yolu, Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci'nin yönelttiği suçlamalara "yaptıkları eleştirinin özüne katıyoruz" diye cevap verdi.

Bununla da yetinmedi.

“Ayrıca, yurt içinde ve dışında bizden daha deneyimli eski yoldaşlarımızın da katkıları gerekmektedir.” diye yazdı. Yani kendilerinin deneyimsiz olduklarını söylediler. Herkes kendisini tanır. Kendilerini kendilerinden daha iyi bilemeyiz tabii ki.

Ancak şu var: Kendilerinden daha deneyimli eski yoldaşlar derken kimleri kastediyorlar acaba? Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci’yi mi?

Ne diyelim, hayırlı olsun. Kendi düşen ağlamaz.

Sonuç olarak tüm partililer ve parti dostları

Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci’nin açık mektubunu değerlendirdik. Kaçınılmaz bir görevi yerine getirdik.

Bütün partililerden ve parti dostlarından rica ediyoruz. Lütfen hem Şiko Durmaz ve Nejat Yelkenci’nin açık mektubunu, hem Savaş Yolu’nun cevabını, hem Ürün’ün elinizdeki değerlendirmesini birlikte inceleyin. Öz ve biçim açısından üzerlerinde düşünün. Bilincinize ve yüreğinize uygun bir sonuca varın.

Bu konuda bir sonuca varmak çok önemli. Çünkü, bildiğiniz gibi, Ürün daha önce farklı yerlerde bulunan TKP’li komünistlerle uzun zamandır birlik çalışması yürütüyor. TKP geleneğine ve Marksizm-Leninizme bağlı grup, çevre ve bireylerin partili yaşamdan kopuk ve birbirlerinden ayrı kalmalarından kaynaklanan yaklaşım farklılıklarını aşabilmek için samimiyetle uğraşılıyor. Bütün partililerin birliğini, partimizin kuruluş felsefesine ve mücadele geleneğine sarılarak sağlamayı amaçlıyor.

BİRLİK, 20 yıldır TKP için en küçük bir çaba bile göstermeyen, kerameti kendinden menkul şefler aracılığıyla değil, TKP’yi ayağa kaldırmak için hiç durmadan, karınca kararınca mücadele yürüten iyi niyetli, dürüst ve devrimci kadrolarca başarılacaktır.

Gerçekler devrimcidir. Yolumuz uzun, görevimiz çetin.

Birlikte uygun adım yürümek dileğiyle.

Ürün Yayın Kurulu
20 Temmuz 2007